

[Christmas Møller.]

ærede Statsminister, at det er fuldkommen urimeligt, det er parlamentarisk i Virkeligheden skandaløst, at naar der er sluttet en Overenskomst om en Række vigtige Spørgsmaal, og enhver ved, at denne Overenskomst danner Baggrunden for et saare vigtigt Lovforslags Gennemførelse, saa nægter Statsministeren overhovedet at udtale sig derom. Statsministeren er ikke blevet anmodet om i Enkeltheder at give Besked om, hvad Overenskomsten med Venstre gaar ud paa, men Statsministeren er anmodet om at give Besked om Hovedpunkterne. Og da Statsministeren, altsaa ikke vil svare paa alt dette — maaske, det Indtryk har man jo efterhaanden af Statsministeren, fordi han føler sig for stor i sit høje Embede eller ogsaa af andre Aarsager ikke mere følger saa meget med i Enkeltheder som tidligere —, saa er der Grund for mig til at stille eet Spørgsmaal til Statsministeren, det Spørgsmaal, som Landet i Dag har Krav paa at faa Besked om — thi det er klart, at om Socialreformens enkelte Paragraffer bliver udformet lidt i den ene eller den anden Retning, spiller ikke nogen afgørende Rolle, men jeg vil stille det positive Spørgsmaal til Statsministeren —, og jeg vil stille det samme Spørgsmaal til Venstres Forhandlere, det ærede Medlem Hr. Krag og det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal —, om det virkelig er deres Mening at lade Landet være i den Tilstand, at Landets lovgivende Forsamling ikke aner, hvad Meningen med Valutapolitikken er, om det virkelig er Resultatet af denne Forhandling, at man ikke vil give nogen Besked herom. Det var dog rimeligt og naturligt at give Besked herom, naar enhver ved, at dette Spørgsmaal er bragt ind i hele Overenskomsten.

Den højtærede Statsminister er saa ferm til at anklage, anklager et stort konservativt Blad, „Berlingske Tidende“, og siger, at dets Artikler har været en dyr Spas for den danske Krone. Hvad mener den højtærede Statsminister med denne Insinuation? Det er en fuldkommen urimelig Tale, naar Sandheden er den, at enhver ved, at det er Statsministeren, der sammen med Venstre slaar den danske Krone ned, og naar dette ses paa Baggrund af, at Statsministeren ikke kan og ikke vil bestride — maaske nok gerne vil, men ikke kan bestride —, at der fra det konservative Partis Repræsentanter i Udvalget forelaa et bestemt Tilbud, underbygget oven i Købet af „Berlingske Tidende“ gennem hele den Maade, Bladet skrev paa, om at holde en Sterlingkurs af 20. Og saa vover Stats-

ministeren at komme her og beskyldte andre for en Valutapolitik, som slaar Kronen ned!

Jeg siger derfor: er det virkelig Regeringens Mening, er det virkelig Partiets Venstres Mening, at Forholdene i Dag skal forme sig saaledes, at der af et stort Flertal i Rigsdagen er sluttet en Overenskomst paa det valutariske Omraade, men man nægter pure at give Offentligheden Besked herom? Jeg kan forsikre, at det efter min Opfattelse er galt nok af Hensyn til Tilliden i det danske Samfund og til det danske Samfund, at den nuværende Regering bærer sig ad, som den gør; men jeg har Lov til at føje til, at naar man gør det paa denne Maade, uden klart at tilkendegive, hvor vi holder, og hvad vi staar ved, da er det først og fremmest dem, der bærer Ansvar herfor, som ogsaa bærer Ansvar for, hvad der videre kan komme.

Munch-Petersen: Nu gør man altsaa Forsøg paa at løse Haardknuden, paa at skære den over, men man gør det ganske vist saaledes, at man søger at faa det til at koste Arbejdernes Hoved, at faa det til at koste Arbejdernes Strejkeret, deres Ret til at kæmpe for Forbedringer af deres Kaar, deres Ret til at kæmpe mod de Nedskæringer, som Kapitalen stadig kaster over paa Arbejderklassen. Vi har i Gaar set, at Hitler er blevet Rigskansler i Tyskland; han har et Inflationsprogram, har i hvert Fald haft det; hvorvidt han nu vil følge dette Program, er jo et andet Spørgsmaal — lige saa lidt som andre borgerlige Politikere er han jo forpligtet til at følge sit Program, men han har i hvert Fald opstillet Parolen om Inflation. Og samtidig ser vi i Danmark, at faktisk de ærede Medlemmer Hr. Krag og Hr. Madsen-Mygdal har overtaget Ledelsen af den danske Regering.

Det er nemlig de ærede Medlemmer Hr. Madsen-Mygdals og Hr. Krag's Politik, der følges i det Forlig, som er blevet sluttet. Endnu for faa Maaneder siden, under Valgkampen, kunde man se den socialdemokratiske Presse, og med Rette, opstille det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal som Skræmmebilledet, som den, Arbejderne havde alt at frygte af; og nu ser vi, at man netop følger hans Politik, forbereder nye Kronenedskæringer, forbereder nye indirekte Lønnedskæringer.

Det er typisk for det kapitalistiske Samfunds Demokrati, for den Taaregaspolitik, som man fører. Ved Valgkampagnerne udbreder man Taage, Taaregas, søger at forvirre Vælgerne, giver alle mulige Løfter, advarer mod den anden Part og